

РЕШЕНИЕ

№ 13621

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 30.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1277** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на К. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С., с посочен съдебен адрес: [\[електронна поща\]](#) срещу решение № Ж-24 от 13.01.2026г. на КЕВР с което на основание чл.22 ал.1 и ал.7 от ЗЕ и чл.147 ал.1 от Н. № 3 е прекратено производството по подадена от нея жалба срещу „Електроразпределение Север“ АД.

Твърди се, че процесното решение е незаконосъобразно тъй като:

Жалбата пред КЕВР е насочена срещу отказ на ЕРП Север АД да промени текстове от договора за присъединяване към електрическата мрежа на жилищна сграда, изх. № ПУПРОК-4240-ДПРОК-111/16.01.2025г., подписан на на 20.01.2025г.

С решението е прието, че текста на чл.9 ал.2 вр. ал.1 от договора съдържа конкретен срок. Жалбоподателката сочи, че двата текста предвиждат задължение за лицензианта да изгради и въведе в експлоатация съоръжения за присъединяване на нейна сграда в срок от 7м. от изграждане и въвеждане в експлоатация на трафопост в друг поземлен имот. Началото на срока е определено да започне най-късно, когато е заплатена цената за присъединяване по раздел Седем, датата на възникване на вещни или сервитутни права на присъединителните съоръжения, вкл. и имоти, собственост на трети лица и датата на влизане в сила на разрешението за строеж по ЗУТ за изграждане на присъединителните съоръжения. От тези условия, одъществяването само на първото е в зависимост от поведението на потребителя, като цената е заплатена от нея изцяло на датата на подписване на договора. Осъществяването на другите два факта е в зависимост от поведението на лицензианта, като при подаване жалбата до КЕВР е установено, че лицензианта не

е извършил нищо за осъществяване на тези два факта.

При постановяване решението, КЕВР е приела, че наличието на представени писма на Лицензианта, [община], район Приморски, не дават основание за исканата промяна в договора. Твърди се, че в двете писма е посочено, че в общинската администрация не са постъпвали искания за одобряване на инвестиционен проект или за издаване на разрешение за строеж на трафопоста, чрез който лицензианта е определил да осигури сградата.

В писмото на Лицензианта е посочено, че е възложено изготвяне на проект за трафопост и другите съоръжения за захранване на сградата. Писмото му е от октомври 2025г.

От съдържанието на трите писмени документа се установява, че за периода от 20.01.2025г. до 14.10.2025г. лицензианта е бездействал в изпълнението на своето задължение за изграждане на електрически съоръжения. От документите от общинската администрация се установява, че за периода 14.10.2025г. до 05.12.2025г. лицензианта не е изготвил и внесъл за съгласуване проект.

В решението на КЕВР липсват данни да е изискана информация за бездействието на лицензианта и причините за това, както и да е извършена проверка предприемани ли са изобщо някакви действия. Не е извършена съпоставка на поведението на лицензианта със задълженията на лицензианта му, както и с плана за развитие на мрежата на лицензианта, наличен в КЕВР.

В решението си КЕВР не е посочила нито една норма относима към жалбата. В т.ч. не е посочена и разпоредба от общоцитираната Наредба за присъединяване. От своя страна текстовете на Наредба за регулиране на цените на електроенергията са неотнормирани към жалбата в частта и относно липсващото конкретно начало на срока за електрозахранване на обекта.

Не е обсъден въпросът дали установените с документи бездействие и текст от договора отговарят на критерия добри нрави по чл.26 ал.1 ЗЗД.

В решението е прието, че текста на чл.48 от договора трябва да остане, тъй като е договорен между страните. Този текст предвижда споровете да се решават от конкретен арбитраж. Това обаче е в противоречие с документите по преписката, в частност липсата на договаряне е изложена и от лицензианта в писмото му до КЕВР/писмо изх. № 13446 от 01.12.2025г., стр.2/ с което се заявява липса на равностепенност между лицензианта и всеки негов потребител.

Решението на КЕВР е в нарушение на чл.26 ал.1 ЗЗД и чл.71 от ЗЕН., а задължението на КЕВР да прилага императивни правни норми е регламентирано в чл.22 ал.1 т.1 от ЗЕ вр. чл.4 АПК., а задължението на КЕВР да препрати повдигнат спор на друг компетентен орган регламентирано в чл.74п и чл.19 ал.3 ЗЕН. и чл.31 АПК.

В заключение се твърди и, че решението е постановено в несъответствие с целта на закона чл.2 ал.1 т.1,7,13,14 и ал.2, чл.10 ал.3, чл.21 ал.6 вр. чл.22 ал.1 т.1 и чл.3 ал.1 т.3,4,5,8,9,11,13 и чл.24 ал.1 т.4 от ЗЕН. и чл.4 АПК.

Ответната страна – КЕВР изразява становище за неоснователно на жалбата с аргументи, аналогични с инкорпорираните в текста на оспорваният акт, които съдът ще възпроизведе в относимата част, по-долу в настоящото решение.

Съдът приема, че жалбата е редовна – с отстранена нередовност с молба от 11.02.2026г. и като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирани лица, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуването на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът съобщи и приема:

Между К. К. и „Електроразпределение Север“ АД е сключен договор за присъединяване на обект за потребление към електроразпределителната мрежа, изх. № ПУПРОК-4240-ДПРОК-111/16.01.2025г. с предмет присъединяване на жилищна сграда на адрес [населено място],

кв.В., ПИ 10135.2001.14 подписан на на 20.01.2025г.

С жалба вх. № Е-13-273-146/05.12.2025г. по деловодния опис на КЕВР жалбоподателката сочи, че е депозирала искане за изменения в посоченият договор на 24.11.2025г., продиктувани от бездействието на ЕВР Север АД да изпълни ангажиментите си обуславящи срока за присъединяване, поради което и моли КЕВР да даде задължителни указания на това држество да изготви и предложи проект на допълнително споразумение към договора с което чл.9 ал.2 и чл.36 от договора да бъдат изменени като включват конкретно начало на срок за изпълнение задълженията на ЕРП Север АД. Също е текстът на чл.48 от договора да бъде изменен, като вместо арбитраж, споровете по изпълнението на договора да бъдат разглеждани и решавани от съд. В жалбата е посочено ясно, че е налице бездействие от страна на држеството да изпълни задълженията си по посоченият договор, обуславящи прилагане клаузите за срок на изпълнение, именно поради което и иска неговото изменение.

При разглеждане жалбата и с процесното решение, енергийния регулатор е установил, че в чл.9 ал.2 на договора е уговорено, че срокът по ал.1 започва да тече на-късно от следните дати: заплащане на дължимата цена за присъединяване по раздел Седем. Датата на възникване на вещни или сервитутни права на присъденителните съоръжения, вкл. и имоти, собственост на трети лица. Датата на влизане в сила на разрешението за строеж по ЗУТ за изграждане на присъединителните съоръжения.

На тази база е прието, че е налице ясно уговорен начален и краен срок за изпълнение на договора, като следва да се има предвид и, че в чл.2 от договора е посочено, че мястото на присъединяване на обекта е в предстоящ за изграждане трафопост. Уговорката съдържа конкретен срок и отговаря на изискванията на Наредба № 6 от 28 март, 2024г. и няма извършено нарушение от страна на електоразпределителното дружество и неизпълнение на задължението за присъединяване.

На следващо място и с подписване на договора, страните са се уговорили с нормата на чл.48, че при възникване на спор, следва да го решат пред Арбитражен съд В. при сдружение ППМ, съобразно неговият правилник с изключение на споровете при които едната страна е потребител по смисъла на ЗЗП

Поради това е прието, че текстовете на чл.9 ал.2, чл.36 и чл.48 от договора отговарят на изискванията на Наредба № 6 и Закона за енергетиката. Сключването на допълнително споразумение е двустранно влезявление, което не може да бъде контролирано и разпоредено като задължително за страните от страна на Комисията.

В заключение е посочено, че въз основа на представените от жалбоподателката документи от [община] и район Приморски не може да се изготви и сключи проект на допълнително споразумение, а те са само с информативен характер и не поражда задължения за страните.

Поради което и като е квалифицирал жалбата за неоснователна, регулатора е прекратил производството.

На тази база следва да се приеме:

Процесното решение е постановено от компетентен орган, съгласно чл.22 ал.1 от ЗЕ вр. чл.142 ал.1 т.1 Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката/Наредбата/.

В тази връзка следва да се посочи:

По силата на чл.22 ал.1 от ЗЕ Комисията разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и

канализационните услуги;

Съгласно пар.1 от ДР на ЗЕ ползвател на мрежата е физическо или юридическо лице - ползвател на електропреносна и/или електроразпределителна мрежа, доставящо електрическа енергия в електропреносната и/или електроразпределителна мрежа или снабдявано от такава мрежа /буква „а“/ ,както и физическо или юридическо лице - ползвател на газопреносна и/или газоразпределителна мрежа, което доставя или получава доставки по газопреносна и/или газоразпределителна мрежа/буква „б“/.

Безспорно за да възникне качеството ползвател на мрежата следва да е налице доставяне или получаване на доставки по мрежата. На настоящият етап жалбоподателят има договорни отношения идващи да породят качеството му ползвател в един следващ, бъдещ момент.

Същевременно обаче и по силата на чл.117 ал.3 ЗЕ условията и редът за присъединяване към електропреносната и електроразпределителна мрежа и за сключване на договорите по ал. 1 се уреждат с наредбата по чл. 116, ал. 7. Договорът за присъединяване на обект към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа е със срок за присъединяване не по-дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта и съоръженията за присъединяването му.

Успоредно с това и съгласно чл. 76 от Закона за енергетиката Комисията контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, като извършва превантивен, текущ и последващ контрол. Съгласно ал. 4, т. 2 от посочената разпоредба КЕВР контролира съответствието на изпълнението на лицензионната дейност с условията на лицензията, включително изпълнението на задълженията за предоставяне на достъп до мрежите, както и правилното прилагане на условията за предоставяне на достъп.

С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЕ, според която КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган. /В този смисъл виж Решение № 11820 от 4.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 5466/2024 г./.

Между страните няма спор, че иницирираната от жалбоподателя административна процедура по присъединяване на обект към електроразпределителната мрежа на ЕР Север АД е на етап сключване на договора, уреден в Глава втора, Раздел IV от Наредба № 6/2024 г. С този договор страните определят правата и задълженията на съответния мрежови оператор; правата и задълженията на лицето по чл. 20, ал. 1 или ал. 2; необходимите условия за присъединяване на обекта към съответната мрежа; срокът за присъединяване; размерът и условията за заплащане на цената за присъединяване, включително окончателната стойност на цената за присъединяване по чл. 10, ал. 4; финансовите взаимоотношения между страните, вкл. и отговорностите на страните при неспазване на условията и сроковете по договора / аналогичен в тази му част, предмет на делото решение № 493 от 13.05.2025 г. на ВАС по адм. дело № 12169/2024 г /.

В този смисъл именно изпълнението на процесният договор от лицензианта/по твърдение на жалбоподателя/ е условие да възникне качеството ползвател, и именно неговото не изпълнение пречи на жалбоподателя да ползва мрежата си. Това, впрочем са и част от задълженията на лицензианта по издадената му лицензия. И именно с оглед неговото неизпълнение е отправена жалба срещу отказа на дружеството да измени посочените клаузи в договора създаващи предпоставка за неопределено забавяне във времето. Т.е. за създаване пречки пред възникване на качеството на жалбоподателя на ползвател.

В унисон с практиката на ВАС и с оглед гореизложеното съдът приема, че КЕВР разполага с необходимата компетентност да разгледа и се произнесе по депозираната жалба.

На следващо място и при постановяване на процесния акт са спазени процесуалните изисквания

на закона като е изготвен доклад по жалбата от ресорната дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“/ вх. № Е-ДК-24/07.01.2026г./, проект на решението/виж л.16 от делото/, а самото решение е прието на редовно заседание с изискуемият кворум.

Същото е в съответствие с изискванията за форма и съдържание, съобразно чл. 59, ал. 2 от АПК, като са изложени са фактичките основани на органа обосновали крайният резултат от производството. Дали те съответстват на изискването за пълнота на проверката и обосновават възприетата правна квалификация е въпрос,към който съдът преминава,както следва:

По силата на чл.117 ал.3 изр. второ от ЗЕ договорът за присъединяване на обект към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа е със срок за присъединяване не по-дълъг от срока за въвеждане в експлоатация на обекта и съоръженията за присъединяването му. Това е единствената нормативна разпоредба регламентираща крайният възможен срок на договора. Видно от данните по делото и сключенията между страните договор,същата не е нарушена.

Същевременно обаче КЕВР не е отговорила по същество на основният въпрос и плакване на жалбоподателя, а именно – бездействието на ЕРП Север АД, водещо до неопределено забавяне при изпълнение на зависимите от лицензианта условия – датата на възникване на вещни/сервитутни права на присъединителните съоръжения,включително в имоти,собственост на трети лица, както и датата на влизане в сила на разрешение на строеж по ЗУТ за изграждане присъединителните съоръжения. Посоченото в акта,че мястото на присъединяване на обекта към мрежата е в предстоящ за изграждане трафопост, самото по себе си не е отговор на това оплакване,доколкото нито са анализирани конкретните действия на лицензианта в тази връзка,нито е анализирано действието на тази конкстатация към уговорката в договора.

Не е изследвано и налице ли е неоснователно без/действие от страна на лицензианта вменимо в нарушение на някое от условията по лицензията му.

Контрола върху планове на операторите на електроразпределителни мрежи за развитието на разпределителната мрежа е пряко задължение вменено на КЕВР по силата на чл.21 т. 30а от ЗЕ, а контрола върху изпълнението на инвестиционните планове на операторите на електроразпределителни мрежи - по чл.21 т.30б от с.з.

Изпълнението на услугите,свързани с лицензионната дейност и на лицензионната територия е пряко задължение на оператора/арг. чл.89 ал.1 ЗЕ/.

Нормата на чл.117 ал.1 ЗЕ изброява и условията при които оператора на електроразпределителната мрежа е длъжен да присъедини клиент. В този смисъл възникването на посочените условия е ключово за преценката за изпълнението и на това задължение.

Ето защо, следва да се приеме, че оплакването срещу бездействието на оператора, когато е относимо към негови задължения обуславящо възникването на предпоставките по чл.117 ал.1 ЗЕ също представлява предмет на контрол.

Действително,в подадената от КЕВР жалба е посочено искане да се дадат задължителни указания за изменение на договора. По съществуващото си обаче това искане е продиктувано именно от бездействието на оператора на електропреносната мрежа. В този смисъл ответника не е следвало да се задоволява с чисто формален отговор на оплакванията, а да анализира сезиращото го искане по същество и при необходимост да даде указания на лицето за доизясняване спорните му твърдения,след което и в рамките на производството да изясни налице ли е такова бездействие и едва след това да отговори на въпроса налице ли е основание за изменение на договора или не. Ясно е посочено в жалбата, че искането за изменение на договора е продиктувано именно от твърдяното бездействие. В подкрепа на това твърдение са приложени и доказателства, имащи далеч не само информативен характер,както посочва ответника.Същите представяват официални

становища на компетентните общински администрации, въз основа на които могат да се установяват правнозначими факти за не/изпълнението на задълженията на лицензианта.

В заключение и в светлината на гореизложеното следва да се добави още, че наличието на договорна уговорка между страните, само по себе си не десезира КЕВР от контролни правомощия, когато тази уговорка ограничава или създава възможност за неизпълнение на нормативно задължение от страна на лицензианта. Йерархията на нормативните актове предполага това и същата дава примат на нормативно вменените задължения, чието неизпълнение не може и не следва да бъде ограничавано, дерогирано или лишавано от всякакъв полезен ефект посредством разписан договор.

По силата на чл.144 ал.1 от Наредба № 3 от 2013г. при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея.

В светлината на гореизложеното процесното решение се явява незаконосъобразно и следва да се отмени.

Жалбата следва да се върне на КЕВР за нова проверка и произнасяне съобразно указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Във връзка с твърдението за незаконосъобразност на оспорваното решение в частта с което производството по жалбата е прекратено, респ. тя е отхвърлена като несонователна предвид твърдението, че нормата на чл.48 от договора предвижда подсъдност на споровете пред Арбитражен съд, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Възможността за договарне на подсъдност е регламентирана в нормата на чл.117 ГПК и абсолютна забрана пред нея е налице в хипотезите на законово регламентирана подсъдност по ал.1 и ал.2 предл.второ от Кодекса. Същевременно секторният ЗЕ не регламентира правомощие на КЕВР да установява нарушение във връзка с подсъдността, уговорена между страните. Приложимите разпоредби на ЗЕ също не установяват задължителна подсъдност на споровете във връзка с изпълнение на договорите за присъединяване и в този смисъл не е налице твърдение за допуснато нарушение на закона.

В тази връзка съдът отчита твърдението на жалбоподателя, че страните по договора не са равностойни, но счита за необходимо да посочи, че ако тази уговорка е била абсолютно условие от страна на дружеството-лицензиант, то същата все пак е резултат от свободната воля на страните доколкото няма данни:

Първо - да е отправяно възражение срещу въпросната уговорка от страна на жалбоподателя във фазата на проекто-договора,

Второ - да е направен опит лицето да се възползва от възможността по чл. 117 ал.2 ЗЕ за присъединяване към оператор на друга територия.

Нищо от изложеното от жалбоподателя впрочем не предполага същият да е бил изначално несъгласен с това условие, както и то да му е било поставено едностранно и от позицията на „по-силния“ договарящ, така, че да е бил в хипотезата на неравнопоставена по договора, страна.

При този изход от спора и съобразно нормата на чл.143 ал.1 и ал.3 АПК всички страни имат право на разноски. Така:

Жалбоподателят претендира сумата от 1200евро адвокатско възнаграждение, държавна такса 5.11евро и транспортен разход – фаткура за гориво от бензиностанция в [населено място] на стойност 30.36евро от 27.03.2026г. Срещу претенцията му е направено възражение за прекоменост от ответника.

Видно от данните по делото адв.С. е осъществява процесуално представителство, представен е договор да процесуално представителство на стойност 1200евро и фактура за заплащането им.

По отношение на претендиращия транспортен разход – съдът не признава същият като

самостоятелно вземане, свързано с водене на делото, доколкото:

Разходите за издръжка на адвоката, офис, кантора, консумативи и прочее се калкулират в цената на услугата му. Същевременно разхода е направен на 27.03.2026г. и то в А., докато съдебното заседание е проведено на 30.03.2026г. в [населено място], което не позволява да се установи и връзка на разхода с конкретната дейност.

Предвид възраженията за прекомерност относно стойността на адвокатското възнаграждение съдът приема:

Нормата на чл.78 ал.5 ГПК изисква възраженията за прекомерност да емотивирано за да може съдът да упражни дискреция и да намали размерът му. Видно от протокола от проведеното на 30.03.2026г. о.з. възраженията бланкетно и не съдържа никакво изложение или поне твърдение. Същевременно адвокатът е обосновал как и защо е калкулирал стойността на услугите си, поради което няма основания позволяващи да се приеме, че е налице автоматично позоваване на Наредба № 1/2004г. Успоредно с това и практиката на Трето отделение във ВАС ясно и нееднократно обосновава дължимост на адвокатските възнаграждения в пълен размер.

Ето защо и с оглед изхода от спора възнаграждението следва да бъде присъдено в размер на половината от предявеният за адвокатско възнаграждение и заплатена държавна такса и без претендираните транспортни разходи. Или общо 602,55евро.

В полза на ответника следва да се присъди сумата от 300лв. съгласно чл. 24 изр. първо от НЗПП и при аналогично прилагане на пълен размер с оглед равенството в процеса при липса на материален интерес на спора, който размер следва да бъде редуциран наполовина с оглед изхода от спора, респ. да се присъди сумата от 153,39евро.

В полза на заинтересованата страна и като съобрази, че е налице пълномощно, договор за правна защита и съдействие и приложена фактура на стойност 613,55евро и при идентичен подход с оглед изхода от спора, съдът определя възнаграждението на стойност 306,77евро

Поради изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл. второ и четвърто от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № Ж-24 от 13.01.2026г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, **в ЧАСТТА** с която производството е прекратено и е отхвърлена жалбата и срещу отказ на „Електроразпределение Север“ АД да бъде изменена нормата на чл.48 от договор за присъединяване на обект за потребление към електроразпределителната мрежа, изх. № ПУПРОК-4240-ДПРОК-111/16.01.2025г.

ОТМЕНЯ Решение № Ж-24 от 13.01.2026г. на Комисията за енергийно и водно регулиране **в ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.**

ИЗПРАЩА на КЕВР преписката по жалба, вх. № Е-13-273-146/05.12.2025г. подадена от К. К., ЕГН [ЕГН], за ново произнасяне съобразно указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на К. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 602.55евро/шестстотин и две евро и петдесет и пет цента/, съдебно деловодни разноски.

ОСЪЖДА К. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 153.39евро /сто петдесет и три евро и тридесет и девет цента/ съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА К. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК[ЕИК] сумата от 306,77евро/триста и шест евро и седемдесет и седем цента/ съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: